

**LETNÍ DUCH
JE TADY!**

*KVĚTEN
ČERVEN
2019*

Editoriál šéfredaktora

Vážení čtenáři časopisu Trivium Revue,

Jak rychle se blíží konec školního roku, tak rychle se krátí moje působení ve školní redakci. Takže moje první myšlenka míří jako poděkování ostatním členům redakce za jejich celoroční práci. Díky všem!!!

V posledním vydání se můžete dočíst, co všechno jsme v poslední době zažili, co jsme viděli a poznali a co nás zaujalo. Procestovali jsme nové země, poznali spoustu dobrých přátel a také jsme si vedli dobře v různých soutěžích.

Na závěr vám přeji krásné prožití letních prázdnin a v novém školním roce hodně zdarů.

Šimon Švejda, 9. ročník, šéfredaktor

Moje Velikonoce v USA

Jak už mnozí víte, nedávno jsem se vrátila z mé druhé cesty do Virginie. Navštěvovala jsem rodinu mého nejlepšího kamaráda, takže jsem mohla zažít klasické americké Velikonoce v plném proudu. A právě na to se teď chci zaměřit. Na odlišnosti mezi českými Velikonoci a americkými. Možná už dávno víte, že oni nebijí holky pomlázkou ale, že schovávají vajíčka po celé zahradě. Vždycky to dělají tak, že se jako rodina sejdou a dají si společný oběd. Poté jdou děti dovnitř do domu, kde čekají, než je zavolají jejich rodiče, že velikonoční zajíc už přišel a schoval vajíčka po celé zahradě. (Tyto vajíčka jsou vlastně plastové krabičky, ve kterých můžete najít čokoládu, bonbony, peníze ale i samolepky nebo sběratelské postavičky.) Děti pak celé natěšené vyběhnou ven a se svými nazdobenými košíky, hledají zatoulaná vajíčka. Dále se děti sejdou dohromady, aby se koukly, kolik ten druhý našel

a uznaly soupeře. Pak už se jenom hrají rodinné a venkovní hry, po kterých všichni šťastně odjíždějí domů. Byl to pro mě překrásný zážitek a rozhodně doporučuji, aby si to každý z vás jednou zkusil.

Sára Jechová 9. ročník

EXCHANGE Belgie 2019

Dne 24.4. ve středu jsme se ve 3:45 setkali před dřevákem, aby mohl započít náš osmi denní pobyt v Belgii. Okolo čtvrté hodiny ráno jsme, vyjížděli do Prahy na letiště, na které jsme dorazili okolo šesté hodiny. Po odbavení jsme už jen čekali, až nás zavolají na palubu a po cca hodině a půl letu jsme přistáli v Belgii. Po dalších dvou hodinách jízdy autobusem jsme byli na místě - v Oudenaarde, kde konečně mohlo naše dobrodružství začít. Po přivítání jsme vyjeli na příjemnou projížďku na kolech, při které jsme si prohlédli nejen část Oudenaarde, ale i blízké okolí.

Další týden jsme začali výletem do Ghentu, jehož (pro nás) hlavní atrakcí byl aquapark Rozenbroeken, ale ještě předtím, než jsme měli šanci dostat do toho úžasného relaxujícího a uklidňujícího aquaparku, jsme měli projížďku lodí po městských kanálech a poté jsme ještě šli na hrad. Pak jsme zaslouženě na tři hodiny prostě vypli a užívali si pohodu v Rozenbroeken.

Čtvrtek jsme zahájili připomenutím aktivit, které Belgičani dělali u nás. Pak jsme se učili holandštinu a řečtinu. Po obědě se hrálo semifinále jejich vlastních fotbalových týmů a pak jsme měli sportovní odpoledne. Další den jsme jeli do Brugg, kde se odehrávala naprosto otřesná „městská hra“ jejíž cílem bylo, abychom poznali město, sice jsme ho poznali, ale ta hra byla absolutně stupidní, protože jsme jen slepě následovali Belgičany. Pak jsme navštívili Historium, kde už si upřímně ani nepamatuju, o co šlo... V sobotu jsme jeli do Ostendu. Kde nás čekal jeden dlouhý pětihodinový rozchod, který jsem alespoň já bral jako kompenzaci za tu otřesnou „městskou hru.“ V neděli byl volný den, který jsem já strávil ležením s rýmou a bolehlavem, ale odpoledne jsem se sebral, abych viděl Avengers Endgame a ostatní mi říkali, že byli v krásném areálu se spoustou horských drah.

V úterý, kdy se k nám přidali Italové, jsme jako první věc měli takovou prapodivnou hodinu „hudební výchovy“, ale mě osobně to připadalo spíš, jako kdyby se paní, co to vyučovala, snažila vyvolat ďábla nebo ze zdi toho kostelíku vyhnat veškerou havěť pomocí magie jak z Harryho Pottera, no prostě to bylo divné. Pak jsme měli další hudební výchovu, která už byla normální, a pokoušeli jsme se vytvořit společně se svými Belgičany hudbu v internetových programech. Pak jsme měli přírodopis a potom hodinu latiny. Po obědě nastaly míčové hry a poté někteří po škole hledali klíče, aby mohli vysvobodit ostatní. Později večer jsme od osmi do deseti hráli bowling.

Středu, poslední den našeho pobytu v Belgii jsme začali společenskými, ale i originálními hrami, poté ti nadanější z té naší skupiny hráli na různé nástroje od klavíru až po klarinet. Od šesti hodin byl „rozlučný večer“, který trval asi do deseti. Ve čtvrtek jsme vstávali ve tři ráno a ve čtyři jsme už seděli v autobusu na cestě na letiště Charleroi, kam jsme dorazili tak o půl šesté a v devět seděli v letadle a letěli. Přiletěli jsme o půl jedenácté a odtamtud už to šlo ráz na ráz a ani jsme se nestihli vzpamatovat a už jsme byli doma.

Cesta do Belgie byla poučná, ale jinak z toho mám takové smíšené pocity, ale to je asi jen můj názor, ale pokud jste z mladších ročníků a zájezd do Belgie vás teprve čeká, tak určitě jeďte, protože, kdy jindy dostanete takovou příležitost.

Benefiční koncert

Hrajeme a zpíváme do druhého patra

Ve středu 15. května v 19 hodin proběhl v dobrušském kině benefiční koncert na podporu přestavby školy. Celý koncert zorganizovala naše paní učitelka ze školky z Bystrého Zdena Moravcová, která již řadu let zpívá v pěveckém sboru Kácov z Nového Města nad Metují a chtěla, aby tento sbor pro školu zazpíval. Kácov je pěvecký sbor z Nového Města nad Metují, ve sboru zpívá cca 50 lidí, různé věkové kategorie. Sbormistrem je pan Jiří Skopal, který je pedagogem na hradecké fakultě. Kácov zpívá jak klasickou tak moderní hudbu. Každá píseň byla oceněna velkým potleskem. K těm známějším patřily například písně z muzikálu Fantom opery a z filmu Sestra v akci.

Svoje premiérové veřejné vystoupení měla kapela Lazy Brass, což v překladu znamená líné dechy. Kapelu dal do kupy náš bývalý žák Honza Hroch Pátek- syn naší školovnice Lenky Pátkové. Kapela vznikla letos v zimě a do teď se kluci scházeli a pilně cvičili, aby mohli předvést, jak úžasně jim to spolu ladí. Lazy Brass je kapela 7 talentovaných mladých kluků, kteří hrají na dechové nástroje a na bicí. Na koncertě byli v této sestavě- 2 pozouny, 1 barytonový saxofon, 2 trumpety, 1 tuba, 1 bicí. Všichni kluci jsou studenty nebo absolventy konzervatoře, což je na jejich hře znát. Hrají svižně, s velkým nasazením...je zkrátka vidět, že je to velmi baví. Zahráli několik moderních písní, které si sami pro svoje nástroje upravili. Publikum bylo nadšené a jejich vystoupení ocenilo potleskem ve stoje!

Pěvecký sbor s kapelou Lazy Brass společně zahráli a zazpívali několik krásných písní.

Na koncertě nechybělo ani vystoupení žáků z naší školy, byli to- Barbora Pinkasová- hra na příčnou flétnu, Vojtěch Pacourek- hra na klavír, Šimon Pátek- hra na saxofon a Magdalena Grulichová- hra na saxofon. I tito začínající umělci měli své fanoušky –

hned v první řadě je povzbuzovali spolužáci ze školy. Samozřejmě byl proslov pana ředitele a i sbormistra pana Skopala. Celý večer byl plný krásné hudby, milých slov poděkování všem, kdo podporují práci školy. Ještě jednou moc děkujeme za krásný nezapomenutelný zážitek! Kdo jste tam nebyl, o hodně jste přišel! Na podporu školy se tímto koncertem vybralo 40 000 Kč. Děkujeme!

Magdalena Grulichová, 7. ročník

Tip na zajímavý výlet

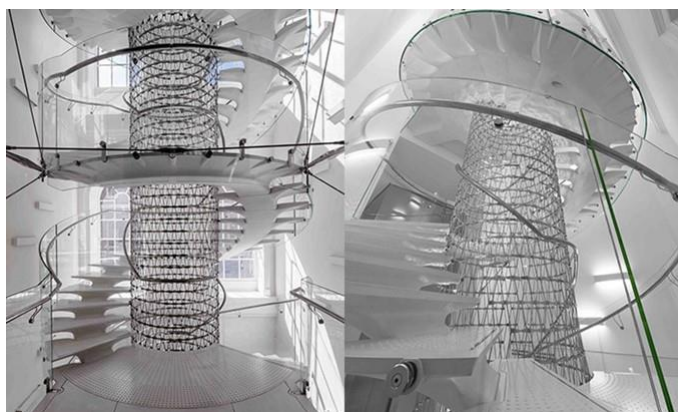
O velikonočních prázdninách jsme se s mojí rodinou jeli podívat do Prahy na výstavu Evy Jiříčné do centra současného umění DOX. Výstava Evy Jiříčné byla velmi zajímavá. Do této doby jsem nevěděla, kdo to je, ale teď už to vím.

Centrum současného umění

Eva Jiříčná patří k předním osobnostem současné světové architektury. Získala respekt a uznání po celém světě. V letošním roce oslavila 80 let. V roce 1968 emigrovala do Anglie, kde od té doby pracuje. V České republice můžeme, ale spoustu jejích projektů také vidět např. Oranžerie na pražském hradě nebo rekonstrukce kostela svaté Anny. Na výstavě se mi nejvíce líbily modely jejích staveb a skutečné skleněné schodiště, přestěhované z Paříže. Určitě vám návštěvu této výstavy mohu doporučit. Je otevřená do 12. 8. 2019.

Natálie Světlíková 6. třída

Náš cestovatel Mark

V úterý 21. 5. 2019 těm, co nebyli v Anglii, náš učitel Mark Tribbles udělal přednášku o zemích, které procestoval. Mark je velký cestovatel. Byl na Bermudách, ve Švédsku, v Německu a v Japonsku. Teď něco málo o Bermudách a Japonsku. Na Bermudách mě zaujalo, že tam mají hrozně málo vody, takže když zaprší, tak jsou fakt rádi a mají tam krásně modré moře. V Japonsku mají nádhernou přírodu, hory a zvířata. Teď máte šanci se naučit pár základních slovíček Japonsky. Bylo to super.

Thank you Mark.

Barbora Pinkasová, 6. ročník

Konnichwa - Dobrý den
Sayonara – Nashledanou
Hai – Ano
Iie - Ne
Domo – Ahoj
Ogenki desu ka? – Jak se máš?
Arigatou – Děkuji

Anglie 2019

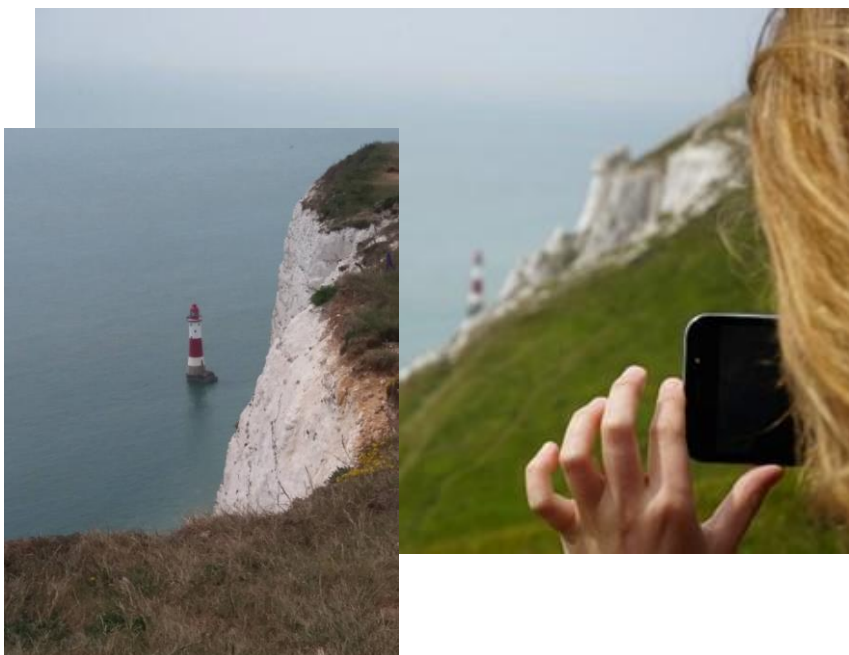
Od 19. května do 24. května jsme se školou vydali do Anglie, konkrétněji do Londýna a jeho okolí. Jeli jsme s paní Helikarovou, se kterou naše škola již jela i do bájného Skotska. Zažili jsme toho opravdu hodně. Naše šestidenní pouť začala u školy, kde jsme se shromáždili a vyrazili na cestu luxusním autobusem. Poté jsme se nalodili na trajekt a kolem krásných bílých útesů „Beachy Head“ jsme se vylodili v blízkosti doverského hradu, který jsme potom také navštívili. Poté jsme jeli do Canterbury, což je malebné městečko poblíž Londýna. Když jsme se pak všichni unavení dostali poprvé do našich rodin, tak jsme se už jenom najedli a spali jak nevíňátka.

Třetí den našeho krásného výletu, jsme začali návštěvou Warner Bros. Studií, kde se natáčeli všechny díly Harryho Pottera. Tam jsme mohli zjistit, že je opravdu neuvěřitelné kolik věcí vlastně udělali v počítači a odpověď je, e velmi málo. Celé toto studio je mistrovským dílem a velice doporučuji, aby se tam každý alespoň jednou za život podíval. Poté jsme pokračovali do samého centra Londýna do takzvané Oxford Street, kde se nachází i slavný Primark. Tato ulice opravdu není moc bezpečná. Na každém rohu na nás číhali podfukáři, kteří jenom čekali na naivní turisty, aby je pak mohli okrást. Proto důrazně doporučuji, kdybyste se tam někdy ocitli, tak abyste byli opatrní a nikdy nechodili sami. Poté jsme se vrátili zpět do našich milovaných rodin a více se s nimi seznamovali.

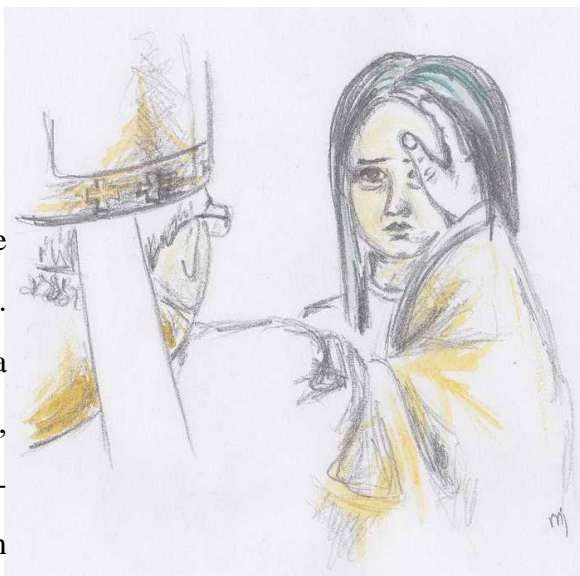

Čtvrtý den jsme se opět jeli podívat na naše „Beachy Head“ ale tentokrát ne z paluby trajektu. Dále jsme se podívali do malebného pobřežního města jménem Brighton. Kde jsme se koukli do nejstaršího obřího akvária na světě. Po překrásné procházce po městě, brightonském Táčmahálu a Poundlandu jsme se vrátili do rodin a zabalili jsme si. Když jsme se další den ráno probouzeli v 5:30 tak jsme byli všichni celkem mrtví, ale na druhou stranu jsme se díky tomu jeli podívat na celý den ještě jednou do srdce Londýna, kde jsme se svezli v London Eye, viděli Victoria Embankment, Cleopatra's Needle, the House of Parliament, Westminster Abbey, Whitehall, Downing street, Buckingham palace, O2 aréna a mnoho, mnoho více. Dále jsme nastoupili na výletní loď a jeli zpět k autobusu, kde jsme si dali párky a vyrazili na trajekt, kterým jsme se dostali zpět do ČR. Celkově to byl překrásný týden, kde jsme toho opravdu hodně viděli. Myslím, že mluvím za všechny, když poděkuju našemu učitelskému sboru, že to tak krásně naplánovali i s tím počasím. Děkujeme.

Sára Jechová, 9. ročník

Moje biřmování

Už od podzimu minulého roku jsem se s ostatními biřmovanci připravovala na biřmování. Scházeli jsme se na faře v Novém Městě nad Metují a povídali si o Sedmi svátostech, což je křest, biřmování, eucharistie, svátost smíření, svátost nemocných, manželství a kněžství, dále o božských a kardinálních ctnostech, o hříchu a o Desateru Božích přikázání.

Dne 19. května 2019 se nás všech 29 biřmovanců sešlo i s kmotry a kmotrami před kostelem Nejsvětější Trojice v Novém Městě nad Metují. V deset hodin dopoledne začala slavnostní mše, kterou sloužil pan biskup Jan Vokál. Biřmování, které bylo součástí mše, dopadlo krásně. Po mši jsme byli pozváni na pohoštění na faru a znovu jsme se setkali s panem biskupem. Nejdřív nám všem poděkoval a byl překvapený, že nás je tolik. Poté nám vyprávěl několik zajímavých historek z arcibiskupství. Nakonec jsme se s ním všichni vyfotili a rozloučili, protože už spěchal na oběd. Byl to krásný den a nemohl dopadnout lépe.

Svátost biřmování znamená posílení, upevňování. Je to svátost ustanovená Ježíšem Kristem, jejímž prostřednictvím křesťan od Boha dostává pečeť daru Ducha Svatého. Touto svátostí se naplňuje křestní milost - biřmovanci je udělena křesťanská dospělost. Zároveň je biřmovanec dokonaleji spojen s církví a obdařen zvláštní silou Ducha svatého. Podle katolické nauky vtiskne do nitra člověka nezrušitelné znamení, proto se tyto svátosti mohou přijmout jen jednou za život. Svátost biřmování může přijmout každý pokřtěný člověk, který ji dosud nepřijal a který dosáhl věku užívání rozumu. Řádným udělovatelem svátosti biřmování je biskup. Je-li křesťan v nebezpečí smrti, může mu udělit biřmování kterýkoliv kněz i bez povolení biskupa. V římskokatolické církvi se svátost biřmování uděluje prostřednictvím pomazání olejem (křížmem) na čelo, spolu s vložení rukou udělovatele nad biřmovance se slovy: „(biřmovací jméno), přijmi pečeť daru Ducha svatého“. Po pomazání následuje symbolický políček biřmovanci na tvář.

Dnes vám píšu, abych vás informoval o neskutečné technologii, kterou za chvíli bude znát celý svět. Tuto technologii jsem poznal na školním výletě ve Velké Británii.

Tento systém známý jednoduše jako Alexa, je virtuální asistentka vyvinutá společností Amazon. Je schopen hlasové interakce, přehrávání hudby, vytváření seznamů úkolů, nastavení alarmů, poskytování informací o počasí, dopravě, sportu a dalších informacích v reálném čase, jako jsou zprávy. Alexa může také ovládat několik chytrých zařízení, která se sama používají jako domácí automatizace. Alexa se aktivuje, když uslyší svoje jméno. Můžete si s ní povídat a dokonce je schopná říkat vtipy.

Šimon Švejda, 9. ročník

Chytrá domácnost

Amazon Alexa

Recenze na kino Cinestar v Hradci Králové

Dne 14. března 2019 jsem byla v kině ve Futuru v Hradci Králové na krásné české komedii *Ženy v běhu*.

Přišly jsme asi půl hodiny před začátkem a stouply jsme si do fakt dlouhé řady. Všichni jsme byli nervózní, jestli stihneme film, na který čekáme. Nejvíce nás štválo to, že otevřeli jen jednu pokladnu. Čas rychle utíkal a náš film jsme stihly tak tak.

Byla to česká komedie *Ženy v běhu*. Je vážně úžasná a natočil ji režisér Martin Horský. V hlavních rolích vystupují Zlata Adamovská, Tereza Kostková, Veronika Kubařová, Jenováfa Boková, Ondřej Vetchý, Vladimír Polívka a Martin Hofmann.

Děj filmu: Věra prožila s Jindřichem báječný život a je pevně rozhodnutá splnit i jeho poslední přání – zaběhnout maraton! Rázná matka tří dcer v tom nevidí žádný problém. Prostě si trasu rozdělí na čtyři díly a zdolají těch více než 42 kilometrů jako rodinná štafeta. Žádná z nich sice dosud neuběhla ani metr, ale do startu přece zbývají tři měsíce a trenér Vojta připravil skvělý kondiční plán. Stačí jen začít. Dcery však mají úplně jiné starosti. Nejstarší Marcela čelí denně průšvihům svých tří synů, zatímco jejich otec Karel ji už dvacet let neumí, nebo nechce, požádat o ruku. Prostřední Bára touží po dítěti, jenže pro něj zatím neuhnala toho pravého tatínka. A jak Bára sama s nadsázkou říká, asi jí nezbude nic jiného, než si nasadit punčochu na hlavu a vyběhnout vykrást spermabanku. Nejmladší Kačka sice chlapa má, ale ten chlap má jeden zásadní háček – manželku. Je zřejmé, že dcery mají momentálně úplně jiné priority než běžecský trénink. Svérázná maminka Věra proto musí napnout všechny síly, aby rodinnou štafetu přivedla přes řadu překážek a komediálních komplikací na start Jindřichova vysněného maratону. S běháním je to úplně stejné jako v životě. Důležité je vydržet a nevzdávat to, když cíl je na dosah. Od kina Cinestar jsem očekávala, něco víc. Je to úplně obyčejné kino jen s pár rozdíly. Zprvu nikdy v něm nemáte jistotu, že stihnete film, na který jste přijeli. Zadruhé musíte jet do většího města, kde to kino je. A zatřetí vstupné je tak trojnásobně vyšší než v obyčejném kině. Když chcete vidět super film, nemusíte jezdit do super kina. Nestojí to za to. Film je všude stejný ať už u vás v kině, nebo v Hradci či v Praze.

Marie Káralová 9. ročník

Literárně výtvarná soutěž

"Tajemství Orlických hor"

V květnu se naši žáci zapojili do literárně - výtvarné soutěže „Tajemství Orlických hor, kterou pro okolní školy připravila MAS II Dobruška. Na druhém stupni jsme ve školním kole hodnotili více než 80 prací a bylo velmi těžké rozhodnou, kterých 6 prací pošleme do okresního kola. Nakonec jsme ale vybrali správně a v okresním kole z naší školy uspěli tito soutěžící: **Beata Novotná, Barbora Pinkasová, Natálie Světlíková, Ema Hejduková a Vojtěch Moravec.** Gratulujeme!!!!!!

Hejkal Škodivec

Ema Hejduková

V jedné malé zapadlé vesničce v Orlických horách žije klidně již stovky let v rozvalinách starého hradu strašidlo hejkal. A protože lidem, kteří tady bydlí, je tady dobře, tak se vesnička jmenuje Dobřany.

Uprostřed vesničky stojí kostel, stará fara a malá škola. Tato škola je kouzelná tím, že sem vždycky děti rády chodily. Před pár lety sem přišel nový mladý pan ředitel Jan Grulich. Po nějakém čase si ještě zavolal na pomoc svého zástupce pana učitele Jiřího Švejdu. A to se vám teprve začaly dít věci!

Z celého širokého i dalekého okolí se začaly hlásit děti, že také chtějí chodit do dobřanské školy, že prý je tady žákům dobře. A protože školička by už pro všechny byla malá, dali dospěláci hlavy dohromady a rozhodli se, že jí nechají pěkně zvětšit. Když se to v místním obchůdku dozvěděl i hejkal, vůbec se mu to nelíbilo. Už jenom to, že děti běhají Emila a jejich veselé švitoření je slyšet po kopcích, anebo když dovádějí na hřišti u sokolovny, to všechno ho rušilo. Rozhodl se proto, že přestavbě školy bude škodit. A začal vymýšlet plán jak výstavbě školy zabránit. Když zedníci vybourali první patro a postavili provizorní střechu, aby mohli pracovat i při špatném počasí, zavolal si Hejkal na pomoc veliký vítr a střecha spadla. Byl to tak silný vítr, že dokázal rozbít i nově postavené schodiště. Když se podařilo zedníkům po nějaké době všechno opravit, tak hejkala napadlo pozvat Zimu s velkou sněhovou nadílkou a střecha spadla podruhé.

Hejkala to potěšilo a spokojeně si mnul ruce. Když se o jeho škodolibosti dozvěděl rytíř Drslavic, rychle pospíchal za Rampušákem a Kačenkou, aby se poradili jak Hejkalovi jeho škození překazit. Vymysleli plán, že nejprve hejkala vystraší rytíř Drslavic svým mečem, a pak mu Kačenka pohrozí, že jestli toho nenechá, tak že ho navěky zavře do sklepení.

Kačenka si rychle od Rampušáka převzala vládu nad horami a pozvala do kraje jaro. Od té doby zedníci pracují, co jim síly stačí, aby nová školička od září přivítala všechny děti. Učitelé, děti i paní kuchařky připravili pro Kačenkou velikou hostinu, pozvali i Rampušáka a rytíře Drslavice a všem jim poděkovali za záchranu jejich nové krásné školy. Také Kačenkou poprosili, aby za nimi zase někdy přišla na návštěvu, že pozvou i malé kamarády z mateřské školky z Bystrého.

AUTORKY: BARBORA PINKASOVÁ
NATALIE SVĚTLÍKOVÁ

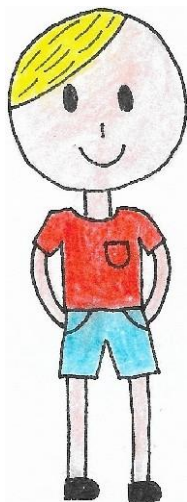
1.Š TRIVIOM PLUS o.p.s.
DOBř.A Y₁ 6.TRiPA

PŘEKVAPENÍ

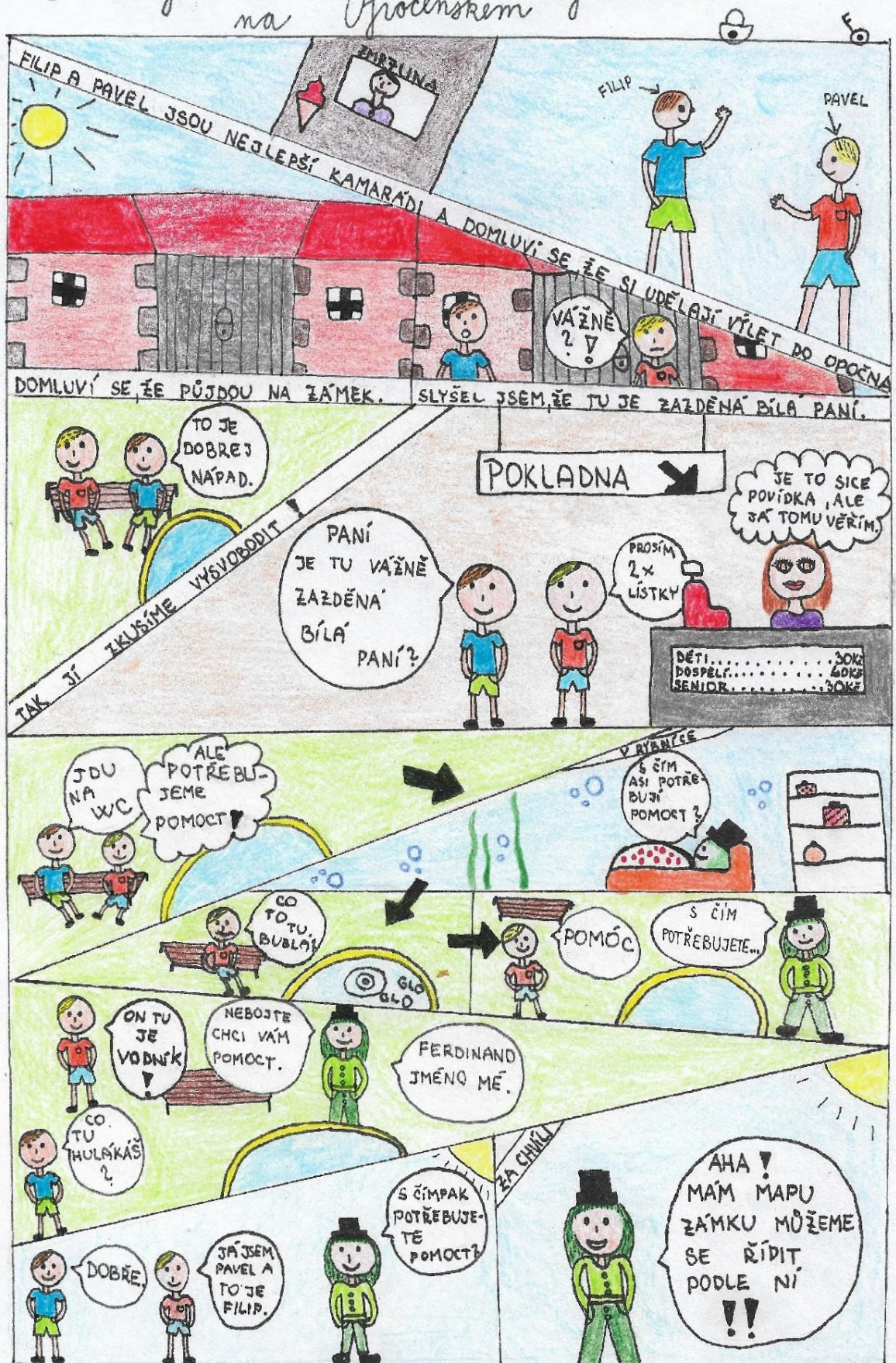
NA

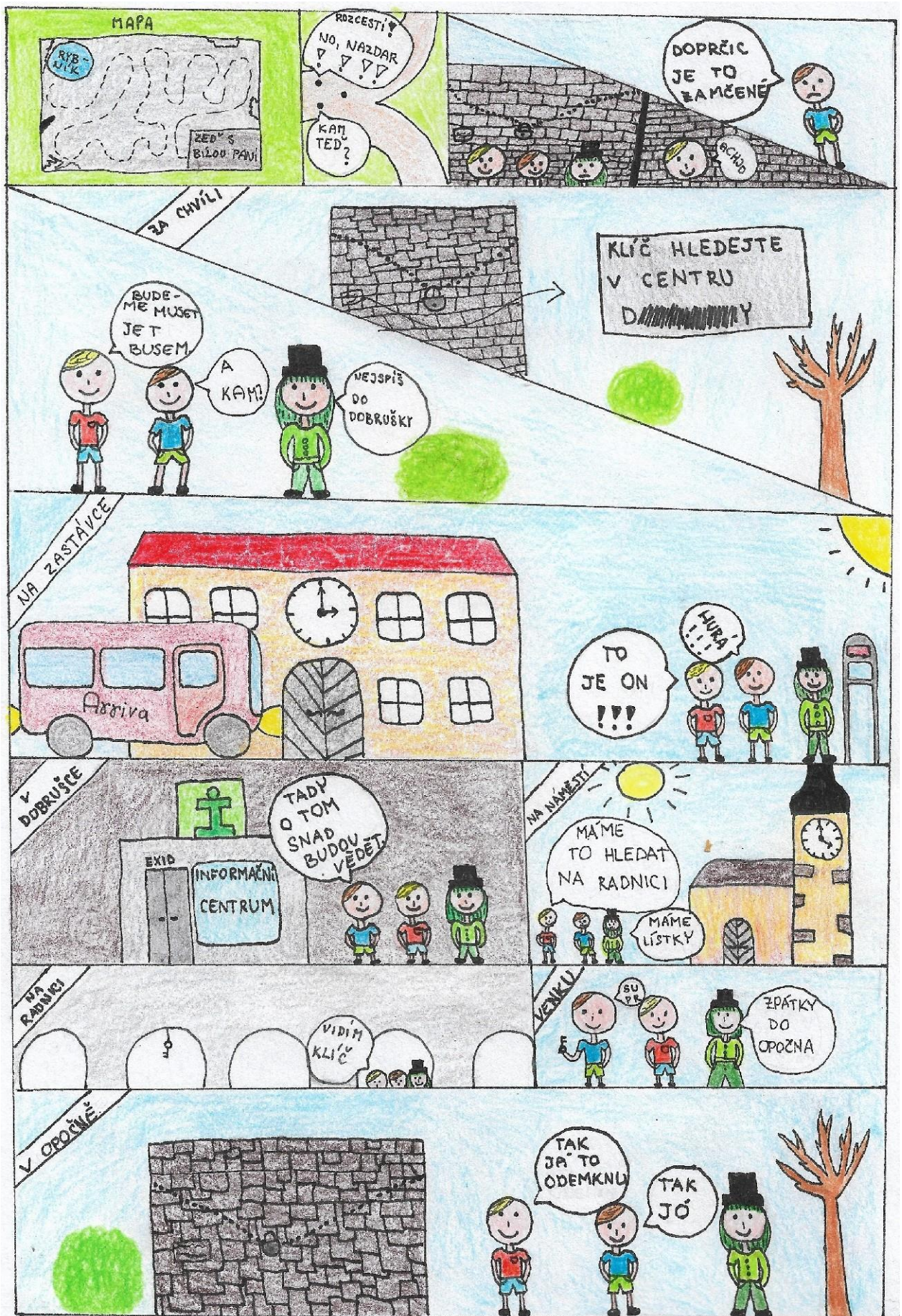
oroCcNs In

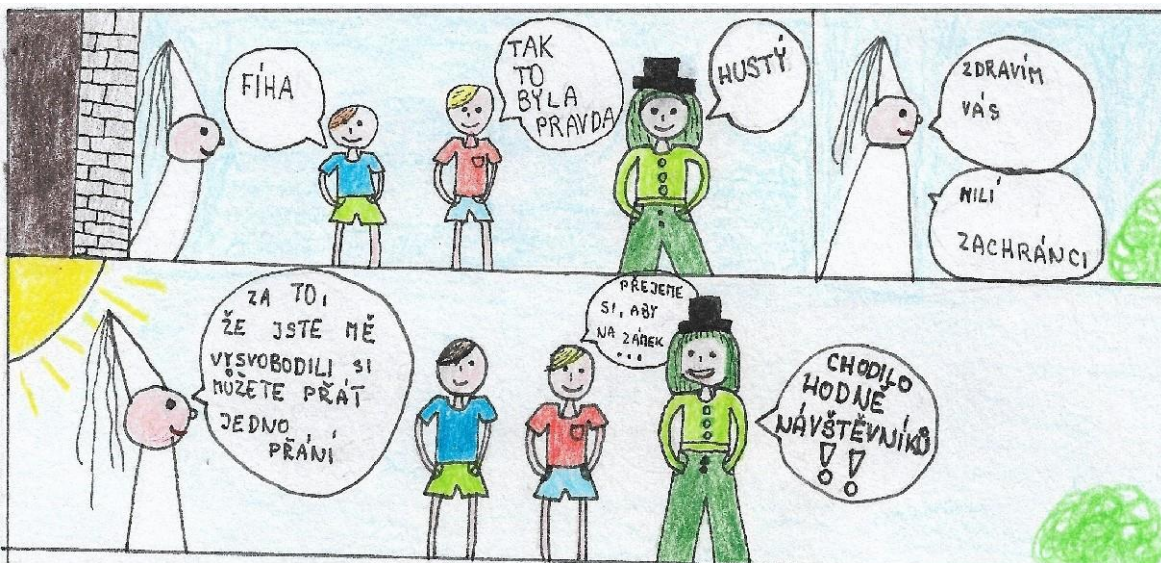
ZÁMKU

Prekvapení na Opocenském zámku

A OD TĚ DOBY TĚ A I. Äii\{\. CI-001' HOD NE TU RJSTU A
 VSYCI-1\,jj MOC D[t<ovALI F-IL\POVI A PAVLOV! ZA VYSV0502EN
 BÍLE' PANI'.
 KONF. (

PO LODNO ↘

Nejoblíbenější "Malý princ"

Ke knížce jsem se dostala už ve školce, ale moc mě nezaujala. Po druhé jsem se s ní setkala když jsem ji dostala k Vánocům. Číst se mi ji moc nechtělo, ale přemohla jsem se. Po první kapitole jsem ji četla skoro každý večer. Začala se mi opravdu moc líbit. Po knížce jsem viděla i pár filmů a teď je to moje jedna z nejoblíbenějších knížek. Je známá skoro po celém světě. Její spisovatel ale moc známý nebyl. Když si k ní už ale najdete cestu, poznáte, že je v ní mnoho pravdy. Napsal ji Antoine de Saint-Exupéry (francouzský pilot a hrabě) roku 1943, o rok později však zemřel při bojovém letu nad Korsikou. Kniha sklídila spoustu ocenění po celém světě. Má mnoho verzí a podob, ale všechny jsou o jednom příběhu.

Příběh vypráví o pilotovi letadla, které ztroskotá uprostřed pouště, kde potká malého chlapce. Chlapec na oplátku za to, že mu pilot nakreslil beránka, vypráví o své růži, která bydlí na jeho planetce. Vypráví mu také o dalších planetkách, které mají každá své vlastní číslo, a o lidech, kteří na nich žijí. Pilot si díky němu začne uvědomovat, jak to bylo krásné, když byl ještě malým chlapcem. Společně se rozhodnou, že se vydají najít studnu. Pilot však tuší, že je asi nemožné najít studnu uprostřed pouště.

Tereza Meierová, 6. ročník

Časopis vydávaný žáky ZŠ TRIVIUM PLUS, o. p. s. Dobřany

**Obsah tohoto časopisu je připravován žáky školy a neprochází redakční úpravou.
Názory autorů jednotlivých článků nemusí vyjadřovat názory školy.**

Případný výtěžek z prodeje tohoto časopisu je věnován na školní aktivity.